

Woensdag 13 november 1918.

Om tien uur 's morgens vertrekken de koning, de koningin en de kroonprins van 't naaste dorp Mariakerke om aan het hoofd der troepen hun intrede te Gent te doen.

Het ware onmogelijk de geestdrift, en de verrukking van de bevolking te beschrijven. In alle straten verdringt zich de menigte, in alle open deuren staan, door alle vensters liggen, in alle dakgoten zitten er menschen. Op de voetpaden houden velen bloemen en te geven tuilen in de hand. Men noemt zulk een straatgedrang "op de hoofden kunnen gaan."

Autos komen aangereden, officieren te paard of per moto en boven al de zwarte hoeden wuiven blanke zakdoeken uit en dit voor elke afzonderlijke groep, die aankomt. De zeldzaam aanwezende Franschen zijn 't voorwerp van buitengewone ovaties...

Eindelijk ontstaat er een grootere opschudding onder de wachtenden.

Muziekgeschal, de vorsten te paard. De koning en de prins in uniform, de koningin in bleek beige met een witten hoed op.

Thans is het waanzin wat de menigte vervoert tot het hoogste toppunt van verrukking en verkleefdheid aan de dynastie. Het is de triomf van den stemmenstorm, die als een ontzaglijk geloei over de hoofden zweeft.

Holland heeft zijn koninginnedagen, vaak met onze kalmer voelende vorstenliefde ten naadele der Belgen vergeleken. Nu heeft Holland België te benijden: onze liefdebetuiging en onze vorstenmin!...

Zes regimenten volgen in volle wapentuig, met bajonnetgeweren, machiengeweren, fietsen, autos, kanonwagens, met gespaard gebleven regimentsvendels, sterk toegejuicht, officieren met gouden starren op de borst, en ontelbare scharen paardevolk.

De stoet schijnt niet te zullen ophouden en het geroep ronkt en dondert zoo mogelijk al luider en luider over de stad...

Wat zien al die krijgsmannen er gezond, goed gevoed en krachtig uit in hun warme kloeke kakiuniformen!

De volksverontwaardiging tegenover de activisten, heeft in de zieding der geesten ook zijn climax bereikt. Voor vele hunner woningen ligt het vensterglas aan scherven, ligt verbrand stroo en zeegras, met verwoedheid uit de bedden getrokken nevens stukken van meubels en geblutst, verschopt keukengerief.

Bij het terugkeeren naar mijn straat, zie ik uit een aldus verwoesten winkel van een duitsche verwerij, uit den ingang zonder poort, wijven en kinderen komen met manden kolen, armvollen brandhout, ijzeren vaten en onbekende voorwerpen.

Plunderaars aan het werk!...

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)